

Jézus vagy a róla szóló tan?

Eddigi szolgálatainkban sehol sem találtunk olyan evangéliumra éhes gyülekezetet, mint Nagyszalontán. Most már a templomban tartottuk a bibliaórákat. Hatszázan is összegyűltek. Az igére fölfigyeltek más felekezetűek is. Dicséretükre legyen mondva, a szabadkeresztyének testületileg eljöttek az evangelizációs alkalmakra.

Egy délelőtt egy fiatalasszony keresett fel otthonunkban. Örömet fejezte ki az evangélium hirdetése felett, de szeretettel tudomásomra hozta, hogy szükségünk van még valamire, éspedig a szombat megtartására. A helyi prédikátor felesége volt. Behívtuk a szobánkba, leültettük, és beszélgetni kezdtünk. A szombat-kesztyűt nem vettük fel. A családi élete felől érdeklődtünk, férjéről, gyermekeiről. Erre lehajtotta a fejét, és sírni kezdett. A férjével nem volt jó kapcsolatban. Vigasztalni kezdtük: van megoldás. S amikor megkérdezte, mi a megoldás, azt feleltük, legyen szombatista. Csodálkozva nézett ránk:

– Én már az vagyok!

– Nem – feleltük –, még nem az. Akkor vagyunk igazán a szombat nyugalmában és békességében, ha bemegyünk az Úr nyugalmába, s magunk cselekedeteitől megszűnünk. Jézus a mi szombatunk.

Nem felelt semmit. Közösen imádkoztunk, s az utcán mosolyogva ismertük fel egymást. Talán ő is bement az ő Urának szombatjába?

Ha megkerestek a szombat ügyében, nem maradt el a felnőttkeresztség kérdése sem. Két férfi érkezett hozzánk: a baptista és a szabadkeresztyén gyülekezetek prédikátorai. Ők is kifejezték örömuiket a református gyülekezetben történtek felett. Nem sértően ugyan, de felhívták figyelmemet a felnőttkeresztség fontosságára. Ismét jelentkezett bennem a fájdalom, mint mindig, amikor eltérünk az egyedüli központtól, Jézus Krisztustól. Messzünnen eljönnek gyülekezeti vezetők, s nem tudunk közösségre jutni s zavartalanul örvendezni abban, aki minden tanításnál mérhetetlenül több. Megterhelten mondtam el:

– Nem tudtam, hogy testvéreim ma reggel érkeznek, ám mai igém arra figyelmeztetett: „Boldog ember az, akinek az Úr bűnt nem tulajdonít, és lelkében csalárdság nincsen.” (Zsolt 32,2) Hát nem elég a boldogsághoz a mondat első része? Az, hogy valakinek Isten nem tulajdonít bűnt? Miért van ott folytatásként a csalárdság, a nem egyenességben való járás, a keresztiség hátsó gondolata? – Nem kellett tovább magyaráznom. Az ige telitalálat volt. Isten megérlelte szívüket a bűnbánatra. Bocsánatot kértek, közösen imádkoztunk, és mint testvérek váltunk el. Nem ok nélkül figyelmeztet az ige: „Atyámfiai, fogadjátok be egymást!” (Róm 15,7)

Egy este beteghez hívtak. Csupán napjai voltak hátra, s úrvacsorával kívánt élni. Az egyszerű szobában patyolat tisztaság, felpárnázott fejjel egy öreg, ősz ember feküdt. Ismerkedni kezdtünk.

– Bátyám – kérdeztem –, tudja-e, hogy az úrvacsora a bűnösök tápláléka?

– Bűneim elborítják fejemet – feleli halkán az öreg. A válaszra örömmel telek el. Még hátra van egy kérdés:

– Hiszi-e bűnei bocsánatát?

– Jézus Krisztusnak, az Isten fiának vére, megtisztít engem minden bűntől – feleli az öreg, mint a folyóvíz. Elönt a hála. Egy szalontai kicsi házban találkozom egy igazi református tisztes öreggel, aki így indul a halálból az életre. Mert nem a halálba megy az ilyen, hanem az élet Urához, Krisztushoz. És boldogan vette magához családjával együtt az úri szent vacsorát.